

[Thor kil Kristensen.]

Der har været visse antydninger fremme først i Eisenhowers nytårsbudskab til kongressen og lidt senere i en mere specifik udtalelse af udenrigsminister Foster Dulles vedrørende en vis ændring i de strategiske grundsynspunkter, og her er forholdet dette, at selvom strategien er et fælles område indenfor NATO, kan det ikke nægtes, at for den strategiske bombnings vedkommende har Amerika af naturlige grunde en ganske særlig indflydelse. Tendensen i disse udtalelser synes at være, at man skal lægge stigende vægt på centralt placerede reserver, stigende vægt på flyvevåben og i det hele taget på de nye våben, herunder atomvåben. Udenrigsminister Foster Dulles har været inde på, at det var afgørende, at man var i stand til overfor eventuelle angreb at yde gengældelse „på sådanne steder og med sådanne midler, som vi vælger“ — det var hans udtryk.

Disse tanker er forståelige, og det er klart, at når man skal sikre fredens bevarelse i verden, er man nødt til at bekendtgøre, at man er parat til at bruge de dertil nødvendige midler. Ligeledes må det siges, at det er et stort spørgsmål, der her er rejst; jeg forstår også, at der i Amerika er delte meninger derom.

Ifølge „Politiken“ for i går har både den amerikanske hærchef og flådechef, general Ridgway og admiral Carney, fornylig fremsat ret kritiske udtalelser om denne såkaldte ny strategi. Jeg skal her blot sige om den, at det er også et spørgsmål, der vedrører de europæiske NATO-lande; såvidt jeg kan se på to måder. For det første bliver det altid et spørgsmål, hvornår og hvor er det tidspunkt og det punkt, hvor en sådan gengældelsesaktion skulle kunne finde sted uden fare for en uønsket udvidelse af en bestående konflikt, og for det andet må det være et spørgsmål, om en sådan ændring i strategien eventuelt ville betyde, at der lagdes mindre vægt på det direkte forsvar af det europæiske territorium. I så fald måtte vi naturligvis se på det med betænkelighed.

Ingen kan bestride De Forenede Staters ret til og pligt til at anstille overvejelser som de her nævnte, men det må være en sag, der angår os alle indenfor NATO, og jeg henstiller til den højtærede regering, at den under det kommende NATO-møde i februar bidrager, hvad den kan, til, at disse spørgsmål bliver gennemdrøftet og afklaret; og hermed kommer vi til Danmarks egen stilling indenfor det vestlige forsvar.

Vi er fra vor side meget tilfredse med, at den nuværende regering i hovedsagen agter at forfølge samme linie i vor udenrigs- og forsvarspolitik, som den foregående regering med støtte af et stort flertal i dette høje ting har fulgt. Vi hilste med tilfredshed, at den højtærede statsminister allerede sidste sommer på socialdemokratiets kongres gjorde dette klart og også gjorde klart, at man ville deltage i en fortsat udbygning af vort forsvar på linie med de andre vesteuropæiske lande. Den højtærede regering kan fortsat regne med venstres støtte til denne politik.

Der er et par spørgsmål, hvorom der har været nogen debat i denne forbindelse. I den tidligere regering ønskede vi — jeg tror, det var sagligt begrundet — efter at de norske styrker var flyttet bort fra Slesvig-Holsten, at foretage en stærkt påkrævet forøgelse af de danske styrker dernede. Vi kunne dengang til vor beklagelse ikke få socialdemokratiets støtte hertil, men spørgsmålet er jo nu indgået i almindelige forhandlinger om NATOs holdning overfor dette for os så vigtige område, og jeg går ud fra, at spørgsmålet om Danmarks stilling dertil fortsat står åbent.

Det samme må gælde det meget omtalte spørgsmål om flyverdækningen af Danmark. Jeg bruger med vilje ordet „flyverdækning“, fordi det militært set ikke er afgørende, om denne dækning sker ved danske eller ved andre allierede flyverstyrker. Der er blot den ting at sige, at af rent praktiske grunde kan Danmark ikke løse opgaven i det fornødne omfang i de første år. Vi har desværre set visse eksempler